

Sygnatura akt VIII C 1173/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności z siedzibą w W.

przeciwko L. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 554 zł (pięćset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1173/21

UZASADNIENIE

W dniu 22 marca 2017 roku powód - A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej L. M. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 841,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesieniu pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 24 lutego 2006 roku pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...), na podstawie której bank oddał pozwanej do dyspozycji środki pieniężne w ustalonej w umowie wysokości, zaś pozwana zobowiązała

się do zwrotu udzielonej jej kwoty wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Bank spełnił swoje świadczenie, natomiast pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę, która uległa rozwiązaniu, zaś całe roszczenie stało się wymagalne. Postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności okazało się nieskuteczne, wobec czego pierwotny wierzyciel w dniu 24 czerwca 2016 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Następnie powód na mocy umowy cesji z dnia 30 czerwca 2016 roku nabył od easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego prawo do wierzytelności przeciwko pozwanej.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 332,80 zł z tytułu kapitału, 134,31 zł z tytułu naliczonych przez bank opłat za podjęte czynności windykacyjne oraz 374,32 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

(pozew w e.p.u. k. 4-6)

W dniu 23 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości, na skutek skutecznego wniesienia przez pozwaną w dniu 29 października 2020 roku sprzeciwu (nakaz ten nie doręczano prawidłowo pozowanej wobec pierwotnego przesłania na adres, pod którym pozwana od wielu lat nie zamieszkiwała).

W sprzeciwie pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując powództwo co do zasady (istnienie) jak i wysokości oraz wniosła o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej podniósł m.in. zarzut przedawnienia roszczenia - jeśli to wynika z umowy kredytowej zawartej przez pozwaną z Bankiem w dniu 30 czerwca 2006 roku, nieważności umowy z uwagi na jej abuzywne postanowienia - jeśli umowa kredytu, z której wynika roszczenie jest umową kredytu denominowanego lub waloryzowanego do waluty obcej, nieudowodnienia nabycia dochodzonej wierzytelności oraz jej wysokości.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 30-30v., postanowienie k. 32)

W piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2021 roku pełnomocnik powoda cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia „z uwagi na spłatę zobowiązania przez pozwaną”.

(pismo procesowe k. 37)

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi sygn. akt VIII C 85/21 umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c. oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na skutek wniesionego przez pełnomocnika pozwanej zażalenia, przedmiotowe postanowienie zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 listopada 2021 roku sygn. akt III Cz 353/21.

(postanowienie k. 47, zażalenie k.54-59, postanowienie k. 98)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. Pozwana na rozprawie poprzedzającej ogłoszenie wyroku ponownie podniosła zarzut nieudowodnienia powództwa co do zasady i wysokości, jednocześnie zaprzeczając zawarciu umowy stanowiącej źródło roszczenia pozwu. Pozwana zanegowała nadto zarówno legitymację czynną jak i bierną stron postępowania.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku wydanym na rozprawie Sąd na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. oraz wobec treści postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 listopada 2021 roku wydanego w sprawie III Cz 353/21 uznał cofnięcie powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia za niedopuszczalne, nadto uznał wniosek restytucyjny pozwanej za niedopuszczalny.

(pismo procesowe k. 109-109v., postanowienie k. 136, protokół rozprawy k. 137-138)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, powód przeprowadził skuteczną egzekucję należności dochodzonej

niniejszym powództwem już przy pierwszej czynności egzekucyjnej podjętej przez Komornika Sądowego zaspakajając swoje roszczenie.

(okoliczności bezsporne)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Rozważania w przedmiotowej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że model elektronicznego postępowania upominawczego przyjmuje zasadę pełnej kontynuacji postępowania zarówno w razie stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, w razie uchylenia nakazu zapłaty z urzędu, jak i złożenia sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty, a nie wszczęcia jej od nowa, gdyż sprawa zostaje przekazana do dalszego prowadzenia. Nie jest więc możliwe powtarzanie czynności wstępnych związanych ze stosowaniem mechanizmu walidacyjnego, albowiem oznaczałoby nie dającą się zaakceptować konstrukcję wzywania strony do usuwania braków uniemożliwiających nadanie sprawie biegu już po nadaniu jej biegu (por. wyrok SO w Łodzi z 27.09.2018 r., III Ca 970/18, LEX nr 2587799). Powyższe odnosi się, co oczywiste, również do osoby pełnomocnika reprezentującego stronę powodową w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Wskazać również należy, że postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku Sąd na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. oraz wobec treści postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 listopada 2021 roku wydanego w sprawie III Cz 353/21 uznał cofnięcie powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia za niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie połączone jest ze zrzeczeniem się roszczenia aż do wydania wyroku. W myśl art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Ustawodawca nałożył na sąd obowiązek każdorazowej kontroli cofnięcia pozwu. Ta czynność procesowa podlega ocenie nie tylko w świetle zgodności z prawem, ale także z tak wysoce ocennymi przesłankami jakim są zasady współżycia społecznego. Ustawodawca nakazuje także badać, czy wierzyicielem nie kieruje także zamiar wywołania skutków innych niż tylko rezygnacja z dochodzenia roszczenia. Dokonując oceny należy uwzględnić całokształt okoliczności sprawy.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie należy uwzględnić, że do cofnięcia pozwu doszło po doręczeniu pełnomocnikowi powoda odpisu sprzeciwu od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, w którym pozwana wdając się w spór podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, nieudowodnienia roszczenia oraz zarzut przedawnienia. Powód nie podjął polemiki ze zgłoszonymi zarzutami - nie wykazał legitymacji procesowej, zasadności i wysokości roszczenia jak również nie wykazał, że to nie jest przedawnione. Z akt sprawy wynika nadto, że wobec pozwanej na podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty opatrzonego w klauzulę wykonalności prowadzone było postępowanie egzekucyjne, w toku którego wierzytelność powoda została zaspokojona w całości. Nakaz ten następnie został w całości uchylony, z uwagi na jego doręczenie przez awizo na nieaktualny adres pozwanej. Wskazać wreszcie należy, że w uzasadnieniu oświadczenia o cofnięciu pozwu strona powodowa wskazała, że to, jest konsekwencją spłaty zobowiązania przez pozwaną. Rzecz jednak w tym, że pozwana nie spłaciła dobrowolnie kwot dochodzonych przedmiotowym powództwem co sugeruje treść pisma procesowego powoda zawierającego oświadczenie o cofnięciu pozwu, te zostały przymusowo wyegzekwowane na drodze postępowania egzekucyjnego.

W konsekwencji Sąd doszedł do przekonania, że cofnięcie powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia zmierza do obejścia prawa. Uwzględniając nadto treści postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 listopada 2021 roku wydanego w sprawie III Cz 353/21, Sąd uznał, że cofnięcie powództwa w przedmiotowej sprawie jest niedopuszczalne.

Powództwo nie było zasadne i jako nieudowodnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód - A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej nr (...) - (...) - 270-41 zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., którą to wierzytelność nabył w drodze klejonej cesji. Twierdzeń tych jednak w żaden sposób nie udowodnił.

Przypomnieć należy, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, nie udowodnił bowiem, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej przez pozwaną umowy z pierwotnym wierzycielem. Powód nie wykazał, że wierzytelność ta w ogóle istniała – że pozwana w istocie umowę taką zawarła, nadto, że powód skutecznie nabył ją od easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego a ten od pierwotnego wierzyciela wobec braku załączenia w poczet materiału dowodowego umowy cesji zawartej między nim a tym podmiotem, a także umowy cesji zawartej między easyDebt Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym a pierwotnym wierzycielem.

Powód nie udowodnił, że pierwotnego wierzyciela łączył z pozwaną jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy. Do akt sprawy nie został złożony żaden dokument, który potwierdzałby fakt zawarcia przez pozwaną przedmiotowej umowy bankowej nr (...) - (...) - 270-41, nie wiadomo również, na jakich warunkach umowa ta miała zostać zawarta, jaka kwota została jej udzielona w ramach pożyczki/kredytu, jakie były warunki spłaty, jaki był okres obowiązywania umowy. Do akt sprawy nie zostały załączone także żadne dokumenty związane z umową tj. wyciąg z ksiąg bankowych, bankowy tytuł egzekucyjny czy też postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem.

Nie może ująć uwadze, że nawet w uzasadnieniu pozwu brak jest jakichkolwiek danych i twierdzeń faktycznych, co do sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, tak w zakresie kapitału, jak i odsetek. Powód nie wskazał daty, od której odsetki te wyliczono, tym samym brak jest możliwości sprawdzenia choćby prawidłowości wyliczenia. Nie wykazał również zasadności i wysokości dochodzenia kwoty z tytułu podjętych przez bank czynności windykacyjnych.

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności, jej wysokości, wymagalności oraz jej przelewu, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady

jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Na marginesie poczynionych wyżej rozważań warto dodać, że nawet gdyby powód udowodnił swoją legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie i legitymację bierną pozwanej, to i tak dochodzone roszczenie najprawdopodobniej uległo przedawnieniu. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna. W kontekście braku jakiegokolwiek materiału dowodowego zaoferowanego przez powoda w tym przedmiocie można jedynie przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne w najwcześniejszym możliwym terminie, to jest bezpośrednio po zawarciu umowy w dniu 24 lutego 2006 roku. Tym samym w dacie wytoczenia powództwa roszczenie było już przedawnione. Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że ewentualne wystawienie przez bank przeciwko pozwanej bankowego tytułu egzekucyjnego i wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, na które to okoliczności powołuje się powód, nie mogło skutkować przerwą terminu przedawnienia względem powoda. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w judykaturze poglądem, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. m.in. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, „w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem”. Przytoczone wyżej stanowisko Sąd Najwyższy podtrzymał w postanowieniu z dnia 26 października 2016 roku (III CZP 60/16, LEX), w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku (III CZP 17/17, OSNC 2018/3/25) oraz w wyroku z dnia 20 kwietnia 2018 roku (II CSK 3567/17, LEX), stanowisko takie zostało również wyrażone przez sądy powszechne (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 lipca 2018 roku, V ACa 530/17, LEX; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 lipca 2018 roku, III Ca 716/18, LEX; wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 marca 2018 roku, I AGa 60/18, LEX; wyrok SA w

Lublinie z dnia 21 grudnia 2017 roku, I ACa 240/17, LEX; wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2017 roku, I ACa 352/17, LEX; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 września 2017 roku, I ACa 194/17, LEX).

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika - 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800), wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym - 120 zł (§ 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800), opłata sądowa od zażalenia - 30 zł, opłata sądowa od wniosku o uzasadnienie- 100 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 34 zł.

W konsekwencji Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 554 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.